

РЕШЕНИЕ

№ 1286

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10682** по описа за **2024** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на Л. В. И., [ЕГН], подадена чрез адв. В. К., против Решение 143/10.01.2024 г., постановено по НАХД № 11129/22 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), с което се отхвърля жалбата на Л. В. И., срещу Заповед за задържане на лице № 5133з-366/05.08.2022 г. на инспектор в сектор 08 ОПКП при СДВР.

В жалбата са развити доводи за неправилност на съдебния акт, поради неправилно приложение на материалния и процесуален закон и необоснованост – касационни основания за отмяната му по чл. 209, т. 3 АПК. Касационният жалбоподател твърди, че в заповедта няма съответствие между фактическото и правното основание за задържането, както и че не е изпълнена целта на закона поради липса на предпоставки за задържането на лицето.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява. Представява се от адв. К.. Същият поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба, инспектор в сектор 08 ОПКП при СДВР, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност

на касационната жалба и счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила. Административен съд София-град, XI касационен състав, след като се запозна с фактите по делото и доводите на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Подадена е в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови обжалваното решение, районният съд въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установил, че на 05.08.2022 г. в 06.00 ч. в касаторът Л. В. И. е задържан на основание заповед за задържане № 513зз-366/05.08.2022 г., издадена по ДП ЗМ 130/2022г., образувано и водено за престъпление по чл. 159а, ал. 2, вр. ал 1 НК, по което в качеството си на обвиняем е привлечен братът на лицето – Л. К.. В мотивите на заповедта за задържането е посочено, че „за лицето има данни, че е извършило престъпление по чл. 159а, ал. 2, т. 1 НК – трафик на непълнолетно лице“. На същата дата от 13.45 до 14.40 часа И. е разпитан в качеството си на свидетел и в 14.50 часа е освободен.

В отговор на отправено от СРС искане до СРП за предоставяне на материали по ДП, от СРП са предоставени заверени копия на документи по ДП, от които е видно, че на Л. В. И. е проведен личен обиск, претърсване и изземване в дома му, същият е разпитан в качеството си на свидетел и не е привлечан като обвиняем.

С обжалваното решение СРС е отхвърлил жалбата на Л. В. И. срещу Заповед за задържане № 513зз-366/05.08.2022 г. от инспектор в сектор 08 ОПКП при СДВР, с правно основание чл.72, ал.1 т.1 от ЗМВР. Съдът е приел, че полицейският орган законосъобразно е разпоредил задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР – при наличие на данни за извършено престъпление. Стигнал е до извод, че оспорената заповед е законосъобразна като издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при отсъствие на допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта му. Посочил е, че тази принудителна административна мярка (ПМ) е с превантивна функция, а именно цели да се попречи на конкретното лице да извърши друго престъпление, да се укрие или да осуети наказателно преследване. В процесния случай досъдебното производство е било образувано срещу брата на задържаното лице, като в хода на разследването е възникнала необходимост от извършване на действия по разследването в недвижим имот, обитаван от жалбоподателя. СРС е приел, че поради пряката родствена връзка, има възможност касаторът да укрие информация или доказателства във връзка с извършеното от брат му. Приел е, че за прилагане на ПМ е достатъчно само наличие на данни, обосноваващи предположение, за съпричастност на лицето към престъпление, което дава възможност на полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, като без правно значение за нейната законосъобразност е липсата на индивидуализация в достатъчна степен на престъплението, за което се задържа лицето по ЗМВР.

Решението е валидно, допустимо и правилно и следва да се остави в сила.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни.

Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл. 74 ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон.

Фактическите основания, мотивиращи една заповед за задържане, следва да свързват задържаното лице с наличието на данни за предполагаемото му участие в престъпление, а не с категоричното му уличаване в извършването на такова. Целта на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. За прилагането на тази принудителна административна мярка законодателят не е предвидил необходимост да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Правилни са изводите на съда, че заповедта съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 ЗМВР и че е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби, без да са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

В случая задържането на Л. В. И. е извършено именно поради наличието на предположение за опасност от укриване на информация и доказателства, свързани с престъпната дейтелност на брат му. По делото са били налице данни за евентуална съпричастност на И. към престъплението, извършено от брат му. Обстоятелството, че към дата на издаване на заповедта за задържане лицето не е привлечено като обвиняем, не опровергава наличието на предположението за съпричастността му в престъпната дейност на брат му и е въпрос от изключителната компетентност на прокуратурата и разследващите органи.

За субекта не е неясно по какви причини е задържан и същите касаят визирания текст и норма на престъплението, свързано с трафикиране на непълнолетно лице. Не трябва да се сочи кога, къде и с кого това е осъществено, тъй като подобен реквизит за заповедта не е изискуем. Същата цели единствено задържане на лицето обикновено не само за да се предотврати последващото му участие в деянието и да се предприемат съответните процесуални действия, но и събирането на допълнителни доказателства. Няма законова предпоставка за третирането на заповедта за задържане, която е административен акт - като обвинителен акт /за да се посочи къде, кога и какво е извършил/, тъй като целите са различни на двата акта. С оглед това и разписаните реквизити също се отличават. Отделно задържаното лице е запознато с правата си, за което е попълнил декларация.

Доказателства по делото в своята съвкупност обосновават извода на въззивният съд за съответствие на заповедта с материалноправните предпоставки за задържане на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Принудителната административна мярка има превантивен и преустановителен ефект, прилага се независимо от това дали престъплението е установено по несъмнен начин, поради което действията на оторизираните органи по разследването на извършеното престъпление, както и развитието на наказателното производство, нямат отношение към нейната законосъобразност.

Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да

обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за привличане на едно лице като обвиняем, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление.

Следователно за да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, се изисква да има данни от които да може да се направи обосновано предположение, че съществува вероятност или е възможно лицето да е извършило или да е съпричастно към извършването на конкретно престъпление.

В процесния случай такива данни са налице. Установено е, че Л. В. И. е брат на привлечено като обвиняем лице, в рамките на образувано ДП, по което се извършват следствени действия, включително необходимо и претърсване на дома на касатора, брат на обвиняемия. Поради изложеното, не може да се заключи, че е задържан без да са налице данни за неговата съпричастност към извършено престъпление.

Тези данни според съда са напълно достатъчни, за да се направи извод, че касаторът е възможно да има съпричастност към извършване на престъплението, описано в заповедта.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществен интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невиновност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § от КЗПЧОС, съотнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на Л. В. И. са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществен интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода.

Предвид горното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и липсата на искане на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира, че такива не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София-град, XI –ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 143/10.01.2024 г., постановено по НАХД № 11129/22 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

